

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 63/02

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. P., Ing. M. P., Ing. arch. Ž. L., Ing. P. L., M. I. a P. I., všetci bytom K. n., B., zastúpených advokátom JUDr. P. A., B., vo veci porušenia čl. 20 ods. 4 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Okresného úradu Bratislava I, odboru životného prostredia, č. ŽP-2001/11897-K/456-Mar z 21. novembra 2001 a Krajského úradu v Bratislave, odboru životného prostredia, č. W-500/3/2002-HVR z 21. marca 2002 a čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky konaním hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. P., Ing. M. P., Ing. arch. Ž. L., Ing. P. L., M. I. a P. I. o d m i e t a pre nedostatok právomoci na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2002 doručená sťažnosť Mgr. M. P. (ďalej len „sťažovateľ 1“), Ing. M. P. (ďalej len „sťažovateľ 2“), Ing. arch. Ž. L. (ďalej len „sťažovateľ 3“), Ing. P. L. (ďalej len „sťažovateľ 4“), M. I. (ďalej len „sťažovateľ 5“) a P. I. (ďalej len „sťažovateľ 6“), všetci bytom B., zastúpených

advokátom JUDr. P. A., B., označená ako „Sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z.“

Hoci sa v sťažnosti uvádza, že advokát JUDr. P. A. zastupuje iba sťažovateľov 2 až 6, zo splnomocnenia z 31. mája 2002 vyplýva, že JUDr. P. A. zastupuje všetkých sťažovateľov, teda aj sťažovateľa 1.

Sťažovatelia uvádzajú, že rozhodnutiami Okresného úradu Bratislava I, odboru životného prostredia (ďalej len „odporca 1“), č. ŽP-2001/11897-K/456-Mar z 21. novembra 2001 a Krajského úradu v Bratislave, odboru životného prostredia (ďalej len „odporca 2“), č. W-500/3/2002-HVR z 21. marca 2002 sa podľa § 68 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov povolilo Š. K., bývajúcej v B., predĺženie lehoty na ukončenie stavby „Prestavba podkrovia na byt“ v obytnom dome na K. n. v B., pričom sa zároveň zamietli námietky sťažovateľov týkajúce sa nesúhlasu s predĺžením lehoty na ukončenie stavby. Druhostupňové rozhodnutie odporcu 2 bolo doručené sťažovateľom 1 a 3 ešte 3. apríla 2002, ostatným sťažovateľom doposiaľ zákonným spôsobom doručené nebolo. Týmito rozhodnutiami došlo k porušeniu čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), lebo po vydaní stavebného povolenia na prestavbu podkrovia na byt v obytnom dome na K. n. v B. pre Š. K. previedlo hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „odporca 3“) na sťažovateľov zmluvou o prevode vlastníctva bytu zároveň aj spoločné priestory obytného domu na K. n., v časti ktorých sa mala výstavba bytu podľa stavebného povolenia uskutočniť, pričom odporca 3 v zmluve prehlásil v rozpore so skutočnosťou, že na prevádzanej nehnuteľnosti neviaznu žiadne ťarchy a bremená. Po uplynutí dvojročnej zákonnej lehoty platnosti stavebného povolenia, v rámci ktorej sa so stavbou nezačalo, došlo k vydaniu citovaných rozhodnutí odporcov 1 a 2. Tým sa otvára možnosť na vydanie kolaudačného rozhodnutia, čím podľa zákona dôjde k zmenšeniu majetku sťažovateľov na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, teda k vyvlastneniu v súkromnom záujme a bez náhrady. Okrem tejto skutočnosti sťažovatelia namietajú, že nedostatočným zistením skutkového stavu ohľadne zániku platnosti stavebného povolenia porušili odporcovia 1 a 2 aj čl. 46 ústavy. Ďalej podrobne rozoberajú pochybenia, ktorých sa odporcovia 1 a 2

dopustili v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu. Požadujú vydať nález, ktorým by sa vyslovilo, že konaním a vyššie citovanými rozhodnutiami odporcov bol porušený čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ústavy. Požadujú aj zrušenie citovaných rozhodnutí odporcov 1 a 2. Domáhajú sa priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške po 50 000 Sk pre každého sťažovateľa a žiadajú rozhodnúť o dočasnom opatrení, ktorým by ústavný súd odložil vykonateľnosť citovaných rozhodnutí.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je oprávnený podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúma splnenie procesných podmienok, za splnenia ktorých môže sťažnosť prijať na ďalšie konanie. Sťažnosť neprijme aj vtedy, ak nie je daná jeho právomoc.

Odporcovia 1 a 2 mali porušiť ústavné práva sťažovateľov podľa čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ústavy rozhodnutiami, ktoré sú vyššie citované.

Sťažovatelia uvádzajú, že odvolacie rozhodnutie odporcu 2 bolo doposiaľ doručené iba sťažovateľom 1 a 3 a že ostatným sťažovateľom doposiaľ doručené nebolo. Ústavný súd toto tvrdenie bližšie nepreveroval, keby však bolo pravdivé, potom by v zmysle § 52 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov nebolo toto rozhodnutie ešte právoplatné. Pritom podľa citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy

môže ústavný súd preskúmať právoplatné rozhodnutia. Skúmanie neprávoplatného rozhodnutia nie je v právomoci ústavného súdu.

Odhliadnuc od uvedenej skutočnosti z ustanovenia § 247 ods. 1 a § 248 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s prílohou A Občianskeho súdneho poriadku možno vyvodiť záver, že proti rozhodnutiu odporcu 2 po tom, čo sa stane právoplatným, bude možné podať žalobu na správnom súde v zákonnej dvojmesačnej lehote.

Právomoc ústavného súdu v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy je iba subsidiárna, teda je daná iba vtedy, ak na preskúmanie právoplatného rozhodnutia nie je príslušný všeobecný súd. Z tohto dôvodu je ústavný súd toho názoru, že v tejto časti nie je daná jeho právomoc.

Vo vzťahu voči odporcovi 3 namietajú sťažovatelia porušenie čl. 20 ods. 4 ústavy tým, že odporca 3 previedol na nich vlastnícke právo k bytom, spoločným priestorom a spoločným zariadeniam v obytnom dome s nepravdivým vyhlásením, že na nehnuteľnosti neviaznu žiadne ťarchy a bremená, hoci v skutočnosti v tom čase už odporca 3 dal súhlas na vydanie stavebného povolenia na prestavbu podkrovia na byty v tomto obytnom dome. Kolaudácia novopostaveného bytu by mala za následok, že podkrovie by prestalo byť súčasťou spoločných častí obytného domu, čím by došlo ku zmenšeniu majetku sťažovateľov.

Napokon o nárokoch sťažovateľov voči odporcovi 3, ktoré vyplývajú z nepravdivého vyhlásenia odporcu 3 pri uzatváraní zmlúv o prevode bytov, je oprávnený rozhodovať všeobecný súd v občianskom súdnom konaní. Preto vzhľadom na subsidiaritu právomoci ústavného súdu ani v tejto časti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti, tak ako to je uvedené vo výroku rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2002